

CRUCIADA

ROMÂNIA ÎN SEMEULUI

SAPTAMÂNAL DE LUPTA POLITICA ŞI SPIRITUALA

ANUL III, Nr. 97 13 Decembrie 1936

Director: MIHAIL STELESCU

(22 Noembrie 1934 - 16 Iulie 1936)

Redacția și administrația: Calea Victoriei 142 București V

Abonamentul anual 100 lei
Instituții și Autorități 1000 lei
In străinătate 500 lei

Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază, se ard

Telefon: 4.28.86

APARE JOIA

4 PAGINI 2 LEI

VREM DREPTATE PENTRU MIHAIL STELESCU

Justiția e fundamentul oricărui așezări omenești, fie ea cât de rudimentară. Ea este aceea care dănd siguranță individului îl face să-și desfășoare activitatea spre binele colectivității. Marile prăbușiri de așezări sociale s'au caracterizat totdeauna prin aceea că au fost precedate de o slăbire din ce în ce mai pronunțată a respectului pentru dreptate. În ceasul în care Dreptatea nu mai e garantată, începe anarhia.

Azi trăim acel ceas. Azi, mai mult ca oricând a avea dreptate nu e tot una cu a dobândi-o. Timpuri triste prevestitoare de ceas rău. Cine poartă însă răspunderea acestei stări nenormale și primejdioase pentru viitor?

TOTI! Pierduți în calcule mărunte și meschine, oamenii pe al căror umeri apăsă responsabilitatea momentului actual, au făcut din mijloc, scop. Intriga, furtul, șantajul, iar acum în urmă crima, sunt metodele și totodată scopul vieții noastre publice.

Pe deasupra lor tronează uriașă și surzătoare... Inconștiența.

Compromisul e marca caracteristică a epocii. Demnitatea, cinstea și ordinea au rămas firme, case vechi pe care târnăcopul necinstei le va dărâma spre a face loc bloc-hausului minciunii.

Justiția a ajuns la rândul ei o noțiune cu conținut variabil și elastic.

Viața și avutul unui om nu interesează.

În clipa când cineva cutează să demaste murdăria, e trântit la pământ.

Nu importă cum și unde. Apoi, pentru ca cangrena morală să fie și mai adâncă, se parodiază justiția. Vom începe cu forțele noastre reduse dar pornite dintr-o convingere, o hotărâre și o voință să strigăm:

Nimic și nimeni nu ne mai poate opri!

Omul pe care-l doare tipă. Nimic nu-i mai dureros ca nedreptatea și strigătul nedreptății nu poate fi înăbușit.

Vom cere deci dreptate pentru toți nedreptății.

Să înceteze mascarada. Viața e tragică, deci să nu ni se prezinte ca o comedie bufă. Adevărul pur și strălucitor să pună fierul roșu pe cangrena socială. Să sfârșie și să ardă.

Să ardă cu riscul de a nu mai rămâne nimic din ea.

Dacă societatea va pieri, vom ști totuși că a pierit într'un incendiu de purificare și nu înăbușită în mlaștina puturoasă a desfrâului.

Nu ne temem de nimeni și de nimic. Conștienți de dreptatea cau-ți pentru care ne asvărăm în lue, suntem hotărâți să învingem sau să murim.

După cum soarele reusește să imprăști negura grea a nopții, tot astfel Adevărul va țese la iveală și se va face dreptate.

Am cerut-o până acum respectuos și încrezător!

Pentru aceasta am fost pălmuiți, scuipați și batjocoriți.

Azi ne strigăm dreptatea în gura mare la răpântăia tuturor drumurilor ce duc la bara justiției și a omeniei.

Cerem dreptate pentru Mihail Stelescu

Vasile C. Dumitrescu

România de peste veac

S'a sărbătorit unirea Ardealului. Pentru douăzeci și patru de ore țara întreagă a fost o singură inimă și un singur cuvânt. Sufletul întreg al României Mari, atent — într'un săvânet și într'o tăcere, — la sfântul simbol al unirii, a fost numai ravnă și gând pentru sărbătoarea marelui luminări a clipei. Nu mă îndoesc, firește, că a putut fi inimă în țara asta, care să nu se plece și să nu se roage pentru golgota urcată acum oțșprezece ani de tot avântul și toată jertfa fraților și părinților noștri, cari pe umerii lor frânti de întâmplarea destinului au ridicat în eternitate și adevăr România Mare a ceasului de acum.

Nu mă îndoiesc și nu mă pot îndoi că această vreme cât știu că nea mul acesta românesc, atât de des și de greu încercat, nu se întâlnește într'o sinură voință și un singur avânt decât în zilele în cari Istoria lui îi aminteste calvarul trecutului. Pentru că, și socot că lucrul acesta nu mai e pentru nimeni o întrebare, — România Mare nici măcar astăzi, după douăzeci de ani de întregire geografică nu este între gîti suferite. Căci, dacă nu place să spunem adevărului pe nume chiar atunci când el este blestem și plâns, nu putem să nu recunoaștem acum că unii carea spirituală a neamului românesc este departe de a fi în deplință și că o hartă a unei Românii contopită suferitește de la Nistru până la Tisa, o mână care respectă realitatea și puritatea ei, nu o puoate desemna decât amăgindu-se.

Intre noi și provinciile alipite în urma războiului mondial, trăiesc depărtări lipsite de orizonturi vii, depărtări zadarnice și sfâșietor de triste... Pentru pămantul românesc jefuit asupra rei și mizeriei cu atâtea sacrificii și cu o atât de Dumnezeiască că respire, regatul, vechiul regat, nu a făcut și nu a păzit nimic... S'au trimis cărămizi omenilor cari nu aveau pâine, s'au zidit școli goale de entuziasm și dragoste, dar pline, în schimb, de o mesianică sete de ridicol, și mai ales s'a injectat trupului suferitește vlaguit și învins de ingenunchieri străine al provinciilor alipite serul politicanismului rânced, care a împărțit satele românești în ceto de derbedei, înrându-le, învrajbindu-le, doborîndu-le...

Capitala României Unite nu a trimis acestor provincii de a tunci, dela 1918, decât ură, sifilism și literatură electorală... Și asta într'un ceas nespus de greu când, cu suferitele la gură, provinciile acestea așteptau, tărîndu-se către senin, o mîntuire grea de adevăr și cer limpede și neaoș românesc...

Unei lumi nouă, care se deștepta la viața după un somn chinat, îndobitocit și însingurat de zeci și sute de ani, i s'a oferit, din plin, toată pleava amăgitorilor specific românești, tot parvenitismul acru și mucigăt al tuturor zdrențelor umane caridicându-se prin alcov și uneltele de culise, jertfeau orice scrupul și toată demnitatea, ascensiunii demagogice și sonore lichilismului și aurului păcătoș și sec. Mințită, furată, sântajată, hărățită și trasă pe sfoară România Nouă, s'a retras într'o umbră a ei, într'un umilism a propriet de regret și mucenicie Răsboiul secerase toată holda

grăului adevărat și plin de dor și viață lunară, iar peste cimitiarele lui, se ridicase marea asta de nezhină și cucută, care otrăvea și curiura orice ideal și orice năzuință. Sufletul cumlente și pur al Ardealului, al Banatului, al Olteniei, al Basarabiei și al tuturor culturilor acestora de stejar și cremene, sufletul acesta românesc dornic de răsvățire și prefacere, de dărîmare și constructivism, s'a închis în el refuzând vechiului Regat, o aderare și o contopire definitivă Unirea geografică a României Mari, a continuat a fi speculația de toți porcii culiselor, de toate secăturile demagogiei e lectorale, în timp ce între provinciile alipite și regat se deschideau — suferitește, — prăpăstii de haos, se înălțau ca într'o poveste, munți de neîncredere și compătimire...

Prezimt însă, în umbră, revolta asupritilor... Zorile deșteptării definitive se vestesc și țara asta se clatină. Măine, când toate holdele sănătății românești se vor revărsa, în valuri de aur călător, cătră porțile Cetății, însetate de DREPTATE, de DREPTATE, pleava ridicată de această uriașă vijelie a bun simțului, românesc cătră moarte și cer, va lăsa pietrelor darze și tari coarneze plugului cu care ogorul României Mari va fi răsturnat în brazde proaspete și nouă de viață limpede și biruitor tânără...

Căci furtuna vieții ridică întotdeauna sus numai paele și pulbera, în timp ce jos, — lângă muncă și adevăr, — rămân pietrele sănătoase. hotărîte și darze, orișicând...

Ion Aurel Manolescu

Minoritatea germană și revizuirea

de general adj. N. Rădescu

În cadrul mișcării de protestare întreprinsă în țară, ce li s'a aplicat de către cel ce împotriva agitațiilor revizioniste provocate de unguri, — s'a desprins un fapt de o deosebită însemnătate, peste care n'ar fi bine să trecem cu ușurință.

S'a întâmplat, în adevăr, că zvrăcoleților ungurești să li se răspundă cum se cuvine, nu numai de românii, — dar și de celelalte minorități ce trăiesc înăuntrul hotarelor țării noastre. Iar printre aceste minorități, aceea care a avut o atitudine ce li face mare cinste, a fost cea de origine germană.

La cererea nebunească de trunchiere a teritoriului nostru, făcută de unguri, sașii și șvabi au răspuns frumos și hotărât.

Întelegând să-și păstreze naționalitatea, în cadrul căreia să aibă libertatea întregă de a se dezvolta din punct de vedere cultural și religios, — Sașii și Șvabi declară că înțeleg să se considere cetățeni credincioși ai țării, în care gă-

sesc alt tratament de cât acel ce li s'a aplicat de către cel ce li se facă dreptate (!?)

În același timp ei recunosc ca sfinte drepturile neamului nostru asupra pământului pe care a deschis ochii și socotese intangibile actualele frontiere ale țării, așa cum spune răspicat președintele șvabilor din Banat.

Această atitudine loială, din partea unei grupări minoritare, cunoscută ca fiind insufletită de tratamentul inștel, mucei și al ordinii, — nu poa te de cât să ne mulțumească în cel mai înalt grad. Iar manifestându-ne mulțumirea ne exprimăm și dorința ca să se slujească drepturile pentru găsierea mijloacelor ca rapoartele de bună prietenie, — de înfrățire chiar, — între sași, șvabi și românii să devină cât mai strănse și mai cordiale.

Pentru acei ce se arată buni români chiar dacă sunt de alt sânge — noi nu putem avea de cât stimă și dragoste...

Patria recunoscătoare...

Imi povestea deunăzi un prietor, că era iarnă timpurie, cu zăpezi mari, pe drumurile Albeii Iulii, în vremea aceea, a lui 1 Decembrie 1918. Ne-am dat în vorbă, că dânsul era unul din cei mulți, plecat să lege și el petecul lui de pământ, de patrimoniul Unirii celei fără condiții... Și acum, modest și uitat, ca atâția alții, răfoiește folle, cari li apropie zilnic toate zburile lumii. Mi-a spus că a cetit într'una desore o nouă decorație, un fel de recompensă pentru cei ce acum 18 ani, au activat pe teren politic, economic sau cultural, ca primii mandatarți ai poporului român din Ardeal și Banat, la Alba-Iulia consolidării României Mari, Mi-a spus această zămbind, cu indulgența sceptică a omului care nu mai crede și nu mai nădărduește.

Acel prietor, e anonimul care prezintă mii de entuziaști ca el, mii de pelerini în iarna isbvirii și a împlinirii, mii de asupriti descătușați — dar astăzi, totatăția deziluzionați și nedreptățiți.

În zilele acestea, în țara aceea iertătoare până la păcat tradiția trădării a devenit postulat de înălțare, — trădătorii, chiar și românismului de ulți

ora, proffitorii adevărați ai românismului de ultimă oră, proffitorii adevărați ai României, au urcat treptele celor mai mari demnități, într'o inversare de roluri, ca o torsionare blestemată a firului nostru istoric. Iar martirii noștri, de eri, buni români, reculează în fața parvețiilor, fără ca vre-o forță să restabilească echilibrul între oameni și valori.

Ziua de 1 Decembrie a trecut și'n acest an, adevărat, cu mai mult alai. Ducele Italiei, are meritul că a reușit să ne trezească puțin, din somnul nostru de pe laurii anului 1919.

Întreb, — căți oare din aceia cari au călătorit ca preotul meu în vagoanele cu geamuri sparte — reminescente din revoluția post-belică — au primit din a cest 1 Decembrie, colaina recunoștinții, acea tinichea simbolului și care, cel mult acum după 18 ani, să reprezinte memoria și a împlinirii, mii de asupriti descătușați — dar astăzi, totatăția deziluzionați și nedreptățiți.

În zilele acestea, în țara aceea iertătoare până la păcat tradiția trădării a devenit postulat de înălțare, — trădătorii, chiar și românismului de ulți

C. MIU IERCA

(Urmare în pag. 2-a)

Cruciada Românismului

apare de Crăciun într'un număr sărbătorește excepțional, care va uimi printr'o realizare tehnică și redacțională rar în tălănte în publicistica românească.

Numerul, care va fi tipărit în tiraj dublu, în 16 pagini mari pe hârtie velină și în trei culori, aduce contribuția festivă a domnilor:

General N. Rădescu, Ion Manolescu-artist al Teatrului Național, Constantin Caragea, Sergiu Lecca, Vasile C. Dumitrescu, Emil George Caliga, Grigore Gonza, Alecu Mocanu, P. V. Hulică, Ion Luca Gulioti, Barbu Ion Dumitrescu, Al Caftangiolu, Ilie Volcunescu, Alexandru Stroce, Șt. Bujoreanu, G. Grigorescu, Emil Vora, Liuben Dumitru, G. Danubia, M. Papadopol, G. Arabolu, et.

Numerose desene și caricaturi de Coca Farago, Liga Manolescu, Brândus, Leo Giacomello și Nicol, vor împodobi acest număr excepțional. Tot în acest număr va fi publicat un senzațional memoriu al domnului avocat Emil George Caliga către magistratul instructor care anchetează afacerea asasinării lui Mihail Stelescu, cum și o năvelă inedită — de Ion Aurel Manolescu.

Numerul nostru de Crăciun apare Duminică 20 Decembrie și se va vinde cu 5 lei exemoiarul.

Rețineți-l din vreme la chioșcarul dumneavoastră!

Românul nu doarme!

Anumita presă cu tiraj de exemplare egal cu numărul factorilor de reclama și inserate succelente, tipă dela un timp începe că noi nu avem opinie publică! Scribi cari se eriează în mari reformatori nu au citit istoria, nu știu că românul este greu de pornit dar e greu oprit.

Armatele române când au pătruns în Cluj au găsit unul dintre cele mai favorabile terenuri. Gărzile naționale formate de harnicii români mânăsturenii, au întâmpinat pe soldații noștri cu drapele tricolor. Pe coperisul grăii fălăca drapelul românesc înfint de către d-l inspector c. f. r. Sibianu Vasile, pe atunci simplu impiegat de mișcare. Mânăsturenii în frunte cu regretatul Amos Frâncu, dr. Ion Giurgiu, dr. Pe-

tre Păteanu, Pavel Albu, Găvrili Căpușan, Vasile Ion și Iosif Mureșanu, etc. etc... au primit cu flori armata română. Cântecul Desteaptă-te Române, era rugăciunea de sculare dimineața și stingerea seara. Iar țineretură a uitat ciardașurile maghiare înlocuindu-le cu doinele românești. dela stea. Ungurii stăpâni pe orase înainte de războiu nu se gândeau că moanii și moții care forma la un moment dat o opinie care să răsvăroare toate planurile trântorilor de conți și baroni maghiari. Ei nu știu că la marginea Koloszarului mai există o Napoca românească botezată Mânăsture. Mânăsturel care a ratat cei mai bravi voluntari ai gărzilor naționale. Mânăsturel care înainte de războiu era o colonie de iobagi, la

o simplă chemare a lui Amos Frâncu au răspuns cu toții, bărbați, femei și copii. Opinia s'a format într'o noapte. Într'o noapte de toamnă când ceata întunecă cerul. Atunci sufletele românilor mânăsturenii au tresărit și chemarea Tribunalului Frâncu au răspuns cu toți în un singur glas.

Prăpăstii și învătătorii au devenit căpitani. În fiecare sat se forma câte o companie, care se adunau la sediul plasei unde se formau batalioane de voluntari. Nimeni nu se gândea la părinți și copii, toți au uitat de case și gospodării. Toată lumea era mobilizată pentru a duce la îndeplinire visul milenar; desrobirea de sub jugul streinilor!

După săvârșirea marelui act al Unirii, luptătorii s'au retras la vetrele lor fără să aștepte roadele. După război, după revoluție au apărut înseși „eroii” — Eroii cari azi fac fel și fel de societăți pa-

triotice, trădătorii din serviciul lui Makensen. Filomaghiarii și românii cari nici azi nu vorbesc limba statului, au devenit mari patrioți cari ne dau zilnic lecții de naționalism. Un fost comisar din bandele lui Kun Bella se eriează azi într'un post de îndrumător la Cluj. Românii luptători: Giurgiu Ion, Petre Păteanu, Albu Pavel, Căpușan Găvrilă, Mureșanu etc. etc. sunt niște simpli muncitori, muncesc pentru o modestă bucată de mâine, care este egală cu cea de sub jugul streinilor, în vreme ce haitele de ticăloși, esrocroci și haimanele să îndoaie din bugetele instituțiilor publice, în vreme ce întreprinderile comerciale și industriale sunt exploatare de streini cu concursul vânzătorilor de neam.

La toate aceste spectacole opinia publică este absentă; este uzaș un prim-ministru pentru că la doi ani asasinii morali să aibă

tepeul de-a înființa partid politic condus spiritualcește de un individ strein de neamul nostru, pe ale cărui mâini se observă departe pete de sânge cald românesc. Opinia publică este absentă. Este omorât un conducător al unei mișcări: Opinia publică în parte este absentă.

Toată lumea doarme? — Așa cred guvernății, așa cred „capitanii asasinii”. Lumea românească, nu doarme, ea este vegnic în picioare și din când în când oficiază cu cea de sub jugul streinilor, în vreme ce haitele de ticăloși, esrocroci și haimanele să îndoaie din bugetele instituțiilor publice, în vreme ce întreprinderile comerciale și industriale sunt exploatare de streini cu concursul vânzătorilor de neam.

La toate aceste spectacole opinia publică este absentă; este uzaș un prim-ministru pentru că la doi ani asasinii morali să aibă

tru rebeliune și devastare (?) știm. Gestul d-lui Iosif Mureșanu țaran simplu din Mânăsture n'a fost revolta unui individ, n'a fost gestul unui om, el a fost un strop din cloacul cel mare, care fierbe în continui și când va exploda va fi vai și amar de toți cei cari caută căldură în jurul cazanului numit al Satanei. Dovada cea mai bună este gestul advocatorilor români din Cluj în frunte cu d-l dr. Vasile Cupărescu, conducătorul mișcării „Vlad Tepeș” cari litatea noastră se găsește pusă în fața unor fapte cari încercă anumite combinații ale diplomației francasonice. Un caz avem, un incident provocat în un oraș de provincie — la Cluj — unde țaranul Iosif Mureșanu din vestitul Mânăsture, după discursul lui Mureșanu a reacționat și el ca un român indignat, s'a dus la consulatul italian din Cluj și cea făcut nu știu, dar că a fost arestat pentru rebeliune și devastare (?) știm.

GRIGORE C. GONZA

MUNCA - CINSTE - ADEVAR

Arme comuniste TINERETUL

Vom incepe în acest colț, o serie de articole privitoare la comunism, demascându-i manoperele, arătând pericolul ce-l prezintă și indicând soluțiile de luptă anti-comunistă.

Desigur prima și cred cea mai importantă armă a comunistilor este tineretul. Iată ce spune un specialist în materie d. Const. Maimuca într-o admirabilă lucrare a d-sale intitulată: „Tehnică și tactica comunistă”:

„Rolul tineretului în mișcările revoluționare nu putea fi neglijat de acei ce au imaginat teoria comunistă ca „acțiune combativă” pentru că noi un alt element nu se pretează așa de bine la acțiuni de violență, unde se cere pe lângă mult idealism, abnegație, entuziasm și curaj, ca tineretul. În afară de aceasta, tineretul fiind lipsit de experiența vieții, poate fi ușor influențat și educat în direcția voită”.

În adevăr, comunistii au dat o mare dezvoltare organizațiilor tineretului deoarece acolo puteau recruta mai ușor elemente de luptă.

Generațiile care au făcut războiul, pot fi mai greu antrenate și capturate de nouă formă războinică și imperialistă a comunismului.

Iată cum socotește Lenin tineretul: „Principala noastră atenție să fie îndreptată asupra tineretului. Acolo vom găsi cele mai active, cele mai îndrăznețe elemente, cei mai intransigenți luptători revoluționari. Ei sunt acei ce au fost hărăziți de istorie să distrugă lumea liberal-burgheză putredă, și să realizeze triumful comunismului”.

Pentru a îndeplini acest deziderat, cominternul a creat „ Internaționala tineretului comunist” (KIM) cu scopul precis de a captura toate tinereturile diferitelor țări în lupta anti-națională și anti-creștină a comunismului.

„Această internațională la ființă în 1919 iar la noi în țară abia în 1920 după o conferință (înută la Viena cu delegați din toate țările din sud-vestul Europei.”

„Seopul „Uniunii tineretului comunist este de a organiza tineretul muncitoresc și de a-l atrage în mișcarea comunistă; de a organiza și de a conduce luptele economice și politice ale tineretului; de a îndruma lupta anti-militaristă; de a forma vi-

toarele cadre ale partidului comunist prin educarea membrilor tineri, trecându-i prin școala teoretică și în special prin cea practică a luptelor economice și politice”.

(C. Maimuca)

U.T.C. funcționează independent ca organizație în comitete și nuclee separate de acele ale partidului.

Totuși, U.T.C. datorește: „Supunere politică absolută față de partidul comunist, născutul conducător al proletariatului revoluționar mondial”.

„Iată cum partidul comunist a făcut ceea ce nu a putut realiza social-democrații, adică de a supune mișcarea tineretului și de a o întreprinde în scopurile sale.

Prin această manevră, partidul comunist are în mâinile sale o forță formidabilă, vesnic nemulțumită, gata de acțiuni anarhice și bună de întreprins acolo unde se simte nevoia acțiunilor revoluționare” (C. M. op. cit).

Creдем că am arătat cetitorului importanța covârșitoare pe care o reprezintă tineretul în lupta comunistă.

Tot cu tineretul trebuie să pornescă și lupta anticomunistă.

În această luptă tineretul va fi câștigat parându-se loviturile comunistilor cu propriile lor arme.

Pentru aceasta trebuie să se știe că lupta comunistilor pentru acapararea de noi adherenți e o luptă de lungă durată și dusă cu foarte multă sirenioasă și tact.

Se speculează în primul rând nevoile materiale ale neofitului fără a se indica o soluție politică. Inceput cu inceput aceste este adus pe nesimțite la soluțiile economice marxiste.

De aici și până la a face din el un militant nu mai e mult. Odată convins de teorie, e pus să activeze și în practică.

Operația aceasta expusă aici pe scurt este mult mai complicată și cere timp.

Deci, lupta anti-comunistă va trebui să înceapă în ce privește tineretul cu cercetarea tuturor nemulțumirilor gie economico-materiale, fie morale.

Înlăturându-le, propaganda comunistă nu-si mai găsește teren de dezvoltare și tineretul va putea fi redat lui Dumnezeu, Patriei și Familiei sale.

V. PATULEA

CRUCIADA ROMANISMULUI

ROMANI,
In clipele acestea grele pentru țară când răzmerița din afara granițelor amenință pacea, un vânt de nebunie bate peste plaiurile României.

Germania rupe tratatele, Austria își pregătește armatele de luptă, Bulgaria așteaptă un singur semn de alarmă, Ungaria amenință. De peste tot vin semne de neliniște și derăzboiu.

Singura noastră pază de apărare este armata noastră, vitejia noastră, NOI TINERETUL.

Dar nimeni nu se gândește în lumea tinerilor la aceste grele probleme de apărare a țării.

Nu numai de arme avem nevoie, ci de un suflet unit, viguros, de o înfrățire morală, de o cimentare spirituală. Și nu le avem.

În loc de dragoste domnește ura, în loc de înfrățire tronează vrajba.

Câțiva străini de sânge românesc, cu nume împrumutate, de origine Polono-Germană sau fanarioți, au adunat în jurul lor tineretul de l-au pus în slujba crimei și al străinilor de peste hotare, semănând nebunia înăuntrul țării.

Tineretul universitar e smuls de pe băncile de lucru și e trimis cu pistolul în mână să-și ucidă colegul de alături, pentru că nu crede în crimele și moralitatea celui ce vrea cu sila să fie seful unei națiuni, care refuză să-l urmeze.

Vântul nebuniei a cuprins mințile tinerimei. Cântecul lor sunt îmbibate cu sânge și cu ură. Ochii lor sunt inecți de crimă, sufletele lor sunt întunecate de umbrele celor ucși, gândurile lor sunt amețite de ordine și fanaticism orb.

Cel ce se pretind șefii tineretului primesc bani dela Berlin sau Moscova, sau cochetează cu Roma și învrăjbesc un tineret ce ar trebui să fie unit în fața pericolului din afară.

Pe lângă această nebunie nici măcar un program de lucru Nimeni nu se gândește cum să ușureze munca lucrătorului sau cum să ajute dezvoltarea țării numai cum să omoare sau să batjocorească mormintele.

Nici un plan economic sau financiar în afară de criticele nebazate pe nimic. Tineretului a fost învățat de aventurieri să critice, să dărîme, dar acești incapabili n'au putut să-l învețe să creeze.

Praf în ochii proștirilor sunt zidăriile și petecele de șosele ce se fac. Acestea nu necesită pregătire ci forță. Ori ca să conduci o țară e nevoie de cap și suflet, nu de pumn.

Lucrătorii de șosele și zidarii avem mulți, oameni care să gândească cum se construiește o țară n'avam.

ROMANI,
In fața acestui vânt de nebunie ce bate peste țara noastră, în timp ce voi suferiți în lipsuri, sub poveri materiale, fără o rază de lumină, în fața nevăzării partidelor politice ce luptă numai pentru putere, în fața zăpăcelii generale care ne duce de răpă, CRUCIADA ROMANISMULUI ridică steag de luptă de unire a tuturor tinerilor din țara aceasta și a tuturor românilor.

CRUCIADA ROMANISMULUI nu este un partid nou, ea e deasupra partidelor. CRUCIADA ROMANISMULUI este oastea tineretului român, care pornește să înfrățească cu tot neamul sub crucea izbăvitoare și biruitoare.

CRUCIADA ROMANISMULUI ridică steag de luptă în contra celor ce asupresc pe muncitori și le fură viaga din ei, pentru îmbogățirea lor.

CRUCIADA ROMANISMULUI ridică steag de luptă pentru apărarea țării noastre împotriva închinării de biruri, de boală și de sărăcie.

CRUCIADA ROMANISMULUI ridică steag de luptă pentru stăpînire hoților, a furturilor, a bunului plac cu banul public.

CRUCIADA ROMANISMULUI ridică steag de luptă pentru îmbunătățirea vieții tuturor categoriilor sociale, dar și pentru moralizarea lor.

CRUCIADA ROMANISMULUI ridică steag de luptă în contra tuturor anti-românilor, care luptă la dărîmarea românisului și creștinii creștinești.

CRUCIADA ROMANISMULUI ridică steag de luptă în contra politicianismului hrăpăreț și nefast.

CRUCIADA ROMANISMULUI ridică steag de luptă în contra hitlerismului, fascistului și comunismului din țara noastră. Soarele nostru e ROMANISMUL.

CRUCIADA ROMANISMULUI nu critică pentru a dărîma, ci luptă pentru a crea. Centrul de studii al Crucii pregătește programul de redresare al țării, în timp ce alte organizații își pierd vremea cu spargeri de geamuri, cu bătăi, cu delii și cu crime.

CRUCIADA nu cere, luptă, Crucia nu Critică, luptă, Crucia nu omoară, luptă, Crucia nu e un partid, ci o luptă. Steagurile ei nu poartă semne străine, ci crucea, iar deviza ei e MUNCA, CINSTE, ADEVAR.

Oricine simte în sufletul lui aceste cuvinte arzând ca para de foc să vină sub steagul Crucii. Nu ca partizan, ci ca luptător, colaborator.

CRUCIADA ROMANISMULUI a ridicat steagul de luptă pentru reînvierea Românismului.

ROMANI,
Cel ce simțiți în sufletele voastre însemnătatea acestei chemări sfinte veniți, la lupta cea nouă și sfântă, de ori unde sunteți!

Lăsați cămășile colorate, lăsați dreapta, lăsați stînga, lăsați politicianismul și alegeți să refacem unitatea românisului!

Țărani, țărance, muncitori, muncitoare, funcționari, funcționare., elevi, eleve, studenți, studente, intelectuali, intelectuale, lupta românisului e deschisă! Fără îngrădiri de clasă, fără îngrădiri de culoare, Crucia Românisului chiamă la luptă de azi înainte forțele vii ale Românisului!

MIHAIL STELESCU

PATRIA RECUNOSCATOARE...

Continuare din pag. 1-a

drum, ca o sinistră reflecție re în temnițele de odinioară, sau ca o ultimă oboseală până la o Nouă Alba Iulia dacă ar ști că treburile în țara suferințelor și nădejilor lor, se vor schimba în bine.

Ei vor dreptate și respectul egilor.

Căci să vedeți. În fiecare sat din țară de exemplu sunt toți ardșii naționali, ca primii soldați ai României în devenire țărilor naționale, au premers pricărui Trianon. Aceasta e bine să se accentueze. Și mai ales trebuie să se accentueze, că în

[Banatul Jugoslav de azi, tîneau ordinei gârzi purtând tricolorul românesc. Era deci supremația elementului dominant prin număr și sentiment, a românilor cari au înălțat steagul suveranității lor, cu mult înainte, ca la mesele verzi să se discute tratatul de pace. Și mai înainte chiar de ocuparea Budapestei.]

Ei bine există o lege — scrisă dar neaplicată — că foștii conducători și înflințatori de gârzi naționale beneficiază de o reducere oarecare pe C. F. R. Mă îndolesc ca vreunul din aceștia, să fi obținut favorul amintit.

Și încă ceva. Există anumite

CARNAGIUL

Reportaj al unui ziarist francez după note și p ese oficiale dintr'un dosar al cartierului general al generalului Franco

Gosadas era o mică aglomerație de oameni agricoli în provincia Cardobei. Azi Posadas e un desert. A fost cu desăvârșire distrus: între 18 Iulie și 29 August comunistii l-au transformat în cimitir. Timp de 6 săptămâni până la venirea naționaliștilor, roșii au omorât și au mutilat în cele mai groaznice feluri, bărbați, femei, copii fără excepție. Masacrul era organizat metodic. Roșii făceau din victime tinte din cari trăgeau cu armele pentru a se exersa.

Familii întregi au fost exterminate. Ex. Tăm. Duran, Palacios, Ramos care se compunea din 16 membri și dir care doar unul singur a scăpat cu fuga.

La 29 August când s'a anunțat coloana albilor, au fost strânsi toți bolnavii, infirmii și s'a făcut un masacru general.

La Baena, autorul articolului reproduce după lista oficială numele celor morți fie prin strangulare, fie prin ciopărțire în bucăți. Un azil nitreg de bătrâni a fost ciopărțit astfel, după cum și numeroși copii.

Chiar înainte de 19 Iulie în regiunea Seville, comunistii își începuseră ororile. La Azaualcollar în ziua de 13 Iulie comunistii adunară mai mulți cetățeni pasnici ai orașului cu care umplură închisoarea până la refuz și nemai având loc transformară și școala de fete în închisoare.

Veneau apoi aici, să se distreze pe socoteala celor închiși, chinându-i în diferite moduri. Astfel aruncau în mijlocul lor petarde iar când defniții îngroziiți de detunături alergau spre ieșire, îi primeau cu focuri de pușcă. Ca ultimă victimă înainte de retragerea din fața naționaliștilor, ci au legat înaintea unei mașini blindate, un tânăr bătut ca simpatizant fascist, și apoi l-au ars de viu. O tânără revoluționară din apropierea Se-

villes, supranumită „La Carabella” s'a pus în fruntea unei cete înarmate de revoluționari, pe cari ca îi nităritase și închise pe toți cei suspecți de moderantism. Aflându-se la 2 August că albi erau în apropiere, ea puse ceata să stropească închisoarea cu benzina și dădu foc prizonierilor, iar alții fură luați în grabă în retragere și fură omorâți pe drum.

La Arahal marxistii dădură foc unei închisori plină cu simpatizanți ai dreptei și la intrarea naționaliștilor numai puți fi salvat din flăcări decât un preot Don Antonio Ramos și acesta desfigurat de arsuri.

INGROPATI DE VII

La 23 Iulie, o hoardă de marxiste în retragere, în frunte cu Carabella, setoși de mîcel, se opriră într'un sat liniștit și își începură crimele. Inchișeră întâi pe preoți, impușcară cu 18 focuri pe căpitanul gârzii civile, și opăriră cu ulei în cloce pe pasnicii burghezi. Un alt fel de masacru, consta în a răni grav pe bărbați, pentruca apoi să-i lase să se chinuască până la moarte. Familiile celor chinuți erau obligate să asiste la acele torturi, pentruca apoi să fie și aceștia executați la fel. Pe alții îi puneau să-și sape singuri groapa, iar odată cu venirea serii erau așezați cu spatele la groapă, în fața având plutonul de execuție, care avea ordin să tragă în așa fel încât să nu-i omoare, ci să tragă la picioare spre a le zdrobi, pentruca răsturnându-se în groapă, să fie îngropați de viu.

O statistică din Septembrie, evaluează asasinatelor comise de guvernamentalii la: 5 mii în Estramadura, 6 mii în Andaluzia, 7 mii în Levant, 8 mii în Aragon, 9 mii în Asturii și provinciile bace. Se crede că până acum, numărul acestor asasinare ar fi dublu.

Și masacrul continuă...

Laus Daedali

Tinerii tecuceni: Vasile Velicu și Gh. Turculeț, studenți, se înfrământă să-l ridice lui Vasile Pârvan un monument. Lui Vasile Pârvan! Da, acestui om ce a trecut prin lume ca un soare în zi de larnă și care a avut de suferi atât de mult de înghețul oamenilor. Acestuia ce s'a închis în turnul lui Clio și în sufletul căruia a ars taina omului erou.

Reflexiile lui sunt vii, scoase din cea tateea vieții.

„Viața omenească e, în generalitate ei, lipsită de gânduri. Omul comun e prea trudit de munca lui zilnică pentru câștigarea existenței ca să mai aibă dorința de a se întreba, care e rostul lui în lume. Iar așa zisul om superior, artist, om de știință, nu-i tare deosebit, în reflexiile lui asupra vieții de muncitorilor ogoarelor ori păstorul turmelor. Omul superior e și el în aproape unanimitatea cazurilor tot un tehnic — meseria — afundat cu totul în specialitatea lui și tot așa de opac pentru gândul metafizic ca și un simplu plugar”.

„Nenorocita identificare a sufletului, cu trupul în care trăiește și apoi a acestuia înfrâși cu materia inertă a făcut ca se pierdă în raționamentul deose, trivial, materialist, modern, până și înșăși înțelegerea omului gândurilor noastre fundamentale”.

Pentru a ajunge ca națiunea noastră să trăiască universul uman, confraternitatea universală noastră trebuie să evoartă întreaga națiune la cultul ideii pure. Dematerializarea fără cruțare; spiritul-

alizarea entuziastă; cercetarea neobosită a realității naționale pentru ce are ea etern în ea: activitate misionară social-culturală, adănc iubitoare, pentru prepararea întregii mulțimi a fraților cu taina cea mare a nașterii genilor noastre, universale; iată uriașa sarcină care apasă pe umerii noștri de adevărați părinți ai națiunii”.

Am scos ceva din cugetarea lui V. Pârvan fără a face excepție noastră. La ce ar folosi? Singuri explicați-vă. Omul e cheamă la cultul ideii pure. Omul ce și-a pus umărul pentru a smulge lumina din superficial, omul asupra căruia apasă tăcerea fatală a genului său.

Iată-l pe titanul Pârvan! Și dacă toate zările și tot sfatul bărbaților țării se pleacă în fața destinului nostru și spun: „A sosit și momentul istoric al Românismului”, apoi domnilor se cere trăirea la înălțimea vizionarilor. Dar străzile României sunt pline de zarvă multă. Deasupra gălăgosiilor nu străjuște niciun sfătător. Eroii au căzut în praf!..

Dar, Pârvan nu este așezat nici pe piedestalul orașului său! Deaceia lăudăm dreapta înțelegere a tinerilor tecuceni și se cere sprijinul celor mai bătrâni.

Din partea noastră le dorim totuși răvna ca să ni-l scoată pe Pârvan din praf să-l răstignească în aceste vremuri. Ca răspântia Tecucului său drept să-l ridice pe acest simbol al muncii și tăcerii, exemplu deasupra glozelor.

O. C. DUMITRESCU

VIZITAȚI MARILE MAGAZINE

Blănăria Vieneză

BUCUR. ȘII CLUJ

Piața Academiei No. 1 Piața Unirii No. 33

Telefon 498.74

Băruri fine. — Noutăți de la Lipsca. — Unica firmă românească care împărta direct — Ateliere proprii —

Un parfum modern, o apă de colonia superbă, o creație originală de autentică noblete. Iată însuși cari vor face din acest produs blazonul preferințelor distinse.

APA DE COLONIA PARFUMUL

NOBLESSE

PREPARATE ROMANE IN AMBALAJ ORIGINAL

Legrain

O. MIU LERCA

CARTI-PROBLEME-IDEI

Cronica muzicală

MORALA „UNIVERSULUI” PE DOUA COLOANE...

Sunt convins până în adâncul inimei că omenirea nu va reuși niciodată să-și scuture de pe umeri jugul ipocriziei. Sunt convins deci că *umanitatea* nu va fi niciodată *umană*, căci între *om* și *omenească* nu există nici un raport direct sau invers proporțional. *Omul* în accepțiunea ideală a cuvântului, este un Dumnezeu al pământului, adică ființă liberă, dreaptă, pură, senină... *Viermele*, — îmbrățișând un termen figurat dar loial, — este „omul” de astăzi al omenirii de pretutindeni, adică sclavul acesta inconștient și calm de care-și bae joc oricând și oricum vrea, viața și trena ei de capricii...

Socot strict necesară introducerea aceasta cu atât mai mult cu cât, pledoaria mea pentru bun simț poate întâlni, în umbră, cine știe ce tlmăcire depărtată de adevăr și firesc. Este singurul lucru de care mă tem ori de câte ori degetul condeiului meu acuză așezându-se pe rană...

Citeam „*Universul*”, pentru morți și cinematografe... Monitorul „*naționalismului*” tarifat și în ghilimele din Brezoianu, este, pentru cititorul îndrăgostit de informație limpede și vastă în aceste două direcții, neîntrecut și imperios necesar. Lectura „*Universului*”, dimineața, în pa „și pe nespălate, înaintea cafelei și-a dulceților este deci un imperativ, pentru orice cetățean cu inima atentă la „*ultimele știri din țară și străinătate*”... In plus, *Universul* mai are în ultima pagină un pogon cu cruci de cerneală și gropi de albine, un adevărat cimitir pe trei coloane prin care morții defilează însoțiți de rude și regrete eterne... Așăgăți la întințimii în miniatură și părlaoga cu spectacole din pagina doua și aveți obiectivă, rațiunea de a fi a „*celui mai mare cotidian românesc*”...

Neam de neamul meu a îmbrățișat în fiecare dimineață „*Universul*”. N'am putut sfărâma tradiția așa că, cu vremea, m'am dat pe brazdă. Am citit și citec „*Universul*” ca să fiu, — vorba mamei, — în curent cu morții României Mari și ca să mă amuz numărând gropile gramatice ale articolelor „de fond” semnate cu convingere și patriotism sonor, de domnul Stelian Popescu...

Iată însă că, dela un timp, „*Universul*” publică săptămânal și o cronică veselă semnată de d. Timoleon Pisani. D. Timoleon acuză — firește, — limba românească de inconsecvență și bolșevism.

Domnul Timoleon vede în fiecare mânător de condei și cer românesc, un uzurpător... Domnul Timoleon crede că oriși cine îndrăznește să nu scrie sau nu vorbească așa cum domnia sa și domnul Stelian directorul Domniei sale, este un atentator la bunele moravuri... un Silli Constantinescu al gramaticii și limbii românești...

Săptămână de săptămână profesorii secundari de prestigiu și demnitate bine stabilite, sunt răstigniți pe două coloane și injurați așa cum domnul Timoleon binevoeste. Am cunoscut și cunosc zilnic elevi din liceu cari, când le vorbesc de profesorii lor de limba română scot *Universul* din buzunar și printre zămbete tivite cu ironie mai mult sau mai puțin fină, îmi spun: „*Apoi, nu-i nimic de capul lui... îl injură mereu Universul!*”

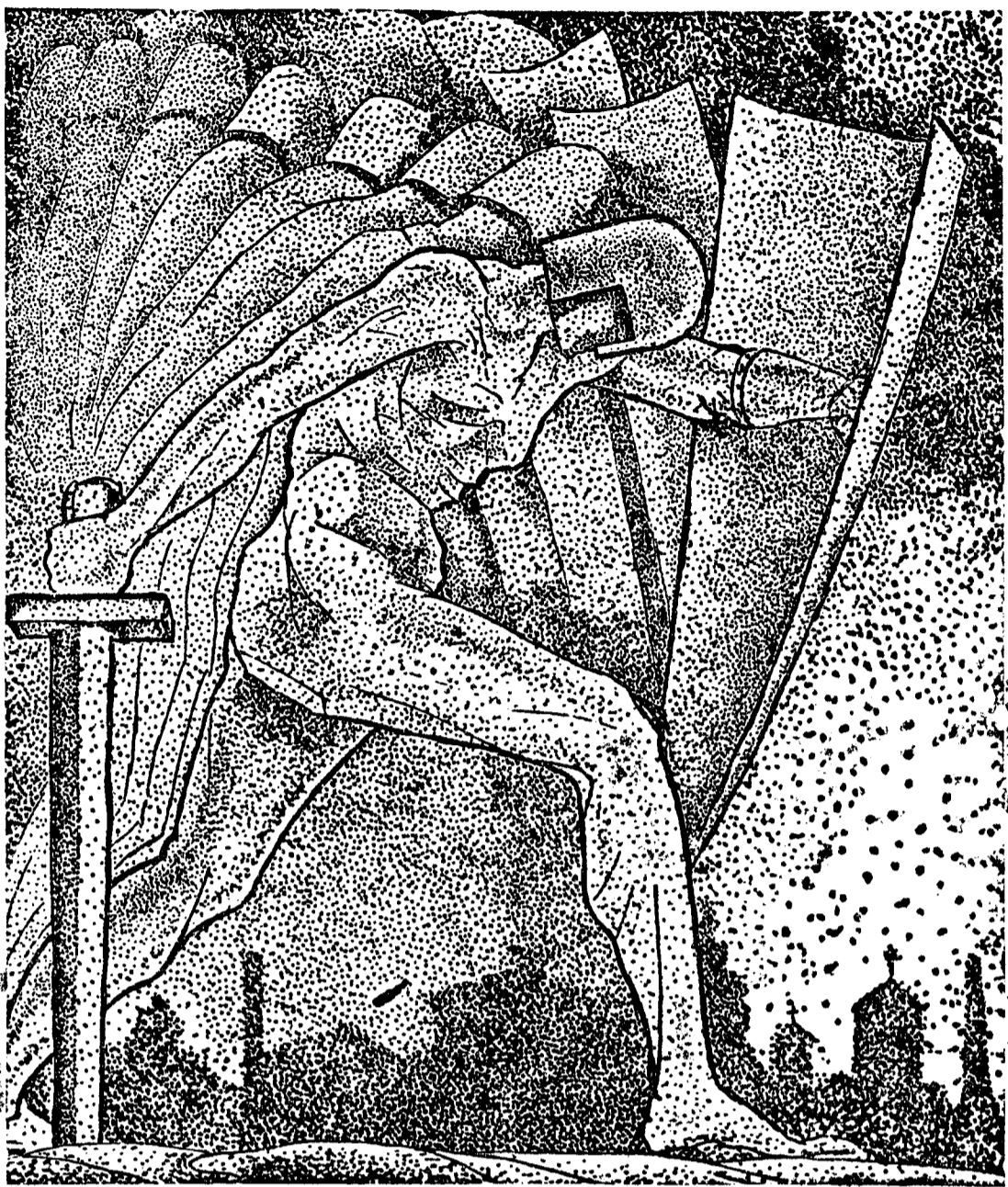
Vedeți deci că, dacă zădărnica propovăduita de domnul Timoleon săptămânal și revoltător de insistent și subiectiv nu reușește să smulgă omului întreg decât compătimitire, ea isbuște totuși să macine autoritatea dascălilor injurați birjerește, clătînând în sufletele elevilor lor, increderea, dragostea și respectul convenit și necesar...

Iată-l deci pe domnul Timoleon Pisani ca inamic public al școlii românești! Iată-l pe domnul Timoleon, uzurpător și iată cum, încă odată, morala — cu barbă sau fără, — se dovedește periculoasă și inutilă...

...Pentru că, adăpostii în umbra ei, pot dărâma și unelti, toți, ipocrizii culturale de ocazie, toate vulpile gramaticii urii și toți lupii îmbrăcați în piele de oaie...

Dar cu *Universul* încă nu am terminat... Procesul meu cu „*morala*” tribunei (fără „*balcon*”) din strada Brezoianu, de abea începe... Căci, veți vedea cum „*biserica*” patriotismului a tirionizant al domnului Stelian Popescu nu este decât o căruciumă, dela tețgeașă căreia dragostea de țară și de lumină este *vândută* cu chilogramul, ca mătinele...

Ion-Aurel Manolescu

Cronica dramatică

„Jucării sfărâmate” la Teatrul Național

Slau și mă întreb ce rost mai poate avea comitetul de lectură al Teatrului Național dacă aprobă prezentarea unei asemenea orori ca piesa d-lui C. Teodorian: „Jucării sfărâmate”

Totala nepreciepe a comitetului, sau unde d-nul C. Teodorian fiind președintele Soc. Autorilor Dramatici Români, reprezentând deci „autoritatea” comitetului de lectură a fost sugestia?

Ruginându-se de atâtea pastoitate „dealtă sterilitate din ultimul timp, ce s'a gândit d-nul președinte al S. A. D. R.-ului, că n'ar fi rău ca să ia piesa tipărită în 1932, să-i curețe colbul așternut de vreme și să o prezinte Teatrului Național care s'a și grăbit să o joace.

Subiectul piesei este atât de convențional, atât de fals, de ireal, în cât nici nu merită să fie a valizat. E suficient să spun că un om între 40—50 de ani, un om integru, sever retras, pasac, cu serioase principii morale, adoptă o fată orfană pentru a o crește ca un bun părinte, părinte ce se amorozează apoi de fata pe care cu puțin mai înainte o socotea ca pe o fiică, luând-o apoi în căsătorie. Ce începie crasă!

La căderile cu brio ale ultime-

lor piese ale d-lui C. Teodorian: „Nepesile lui Pleșu”, „Greșala lui Dumnezeu”, trebuie adăugată și „Jucării sfărâmate”, care ne lămurăște și mai mult despre fecunditatea și mai ales despre „talentul” (sic!) D-sale.

Nu sfătuesc pe nimeni să vadă acest spectacol, căci în definitiv se poate dormi bine, comod și mai eflin și acasă, nu numai la piesa d-lui C. Teodorian.

Toată lauda și admirația pentru d-nul Vasile Enescu care a reușit să mai ridice nivelul piesei, mondană cele trei acte cu mullă pricepere și îngrijire.

Tot ce le-a stat în puținiș au făcut și interpretii care au mai atenuat din fiasco-ul piesei.

Mă miră faptul că d-nul George Vraca, un actor inteligent, a cedat rugămintilor d-lui Teodorian de a juca în piesa d-sale. Și-a dat toată silința ca dintr'un personagiu fals, să creeze cu bogățiile și variatele d-sale resurse un personagiu veridic.

Fericită a fost ideea direcției Teatrului Național atunci când a încredințat rolul principal d-rei Mia Coca, o tânără cu reale și bogate posibilități scenice, și nu unei antideluviene actrișe așa cum se obișnuia în ultimul timp.

A jucat cu mullă sensibilitate

artistică, cu gingășie și grație, vioicune și degajare, trecând cu ușurință dela o scenă duioasă la una exuberantă, reușind să treacă cu un deplin și mare succes această probă, situându-și astfel ca una dintre cele mai talentate ingenue ale primei noastre scene.

Un frumos succes a avut d-na Natașa Alexandra, care a jucat cu mult onțren, bro și avânt, obținând aplauze la scenă deschisă, rolul unei femei în vârstă care nu se lasă infrântă de vreme și ia încă parte din plin la tentațiile și bucuriile vieții.

D-nul Calboreanu sobru și în nota justă a rolului. Nu știu ce-i lipsește d-rei Nelly Cutava Vinea pentru a place publicului.

D-nul A. Marius un desăvârșit creator de tipuri, a fost ca întotdeauna în înălțime, interpretând rolul inutil al unui general pensionar. O hazoasă și reușită apariție a avut d-soara Victoria Cosciov în rolul unei tîmpe seritoare.

Celelalte personaje au avut în d-soarele Eugenia Popovici, Tilda Radovici, Tanzi Economu și d-nii G. Măruș și N. Moloc, excelenți interpreți realizând un ansamblu unitar și bine pus la punct.

ION LUCA GULIOTTI

In seara zilei de 7 Decembrie, același public care obișnuște să vie spro a se distra, în sala cinematografului Aro privind un film mai mult sau mai puțin bun, același public a pășit cu gând de recreare muzicală în incinta A. R. O. ului, mulțumit că pentru un preț mare va auzi ce n'a mai avut prilejul să audă de mult timp în București, adică un faimos muzician, care să cânte un program strălucitor virtuos și interpret. Desamăgi rea a fost mare pentru majoritate, compusă din snobi și burghezi ce veniseră atrași de celebritatea numelui întocmai ca și ursul atras de miere, să mi se ierte banalitatea com poziției, dar publicul necioplit care a umplut sala Aro Lună seara, care a îndrăsnit să fie în suspensie timp de un efort de ceas pe muzician cu arcu țul ridicat, gata să înceapă programul, așteptând ca Blu menfeld și Goldenberg să-și găsească fotoliu, care după ce a cântat primele zece măsuri să fie supus la invazia balconică a 200 de persoane, forțând ușile cu răonete și sdniteli, neavând răbdare să aștepte sfârșitul primei variațiuni, publicul acesta nu poate fi comparat decât cu animalul de care vorbeam. Spuneam deci că snobi și burghezi au fost decepționați și de interpret și de program.

De interpret, pentru că „nu se aude nimic” și de program pentru că: „stă să moară dar numai moare”.

Repet textual cuvintele u nui distins meloman (?) ce stătea pe lângă noi și care regre ta sus și tare că a trebuit să-și plătească locul 800 lei pentru a auzi numai pe Schu lihoff.

Adevărul este că Pablo Casols are un sunet mic și că a făcut greșala de a cânta în prea vastă sală a cinematografului Aro. Notele se pierdeau în fundul sălii trebuia să-ți forțezi atenția spre a percepe un fel de zumzet confuz.

Cântecul lui Casals este ca racteristic. La dânsul piano

se transformă în pianissimo mezzo forte în piano, forte în mezzo-forțe, s. a. m. d. Dar este inimaginabil câte nuanțe infinite, câte inflexi-xiuni, una mai rafinată și mai subtilă decât celelalte, câte modulațiuni sonore pot eși de sub arcul acestui fenomenal instrumentist.

Are un joc de o eleganță mare, un fel de religiozitate muzicală, mai ales în coralele lui I. S. Bach, o conștin ciozitate de profesor care re liefează cele mai înfime amă nunte: expresialitatea lui so apropie de perfecțiunea ideală, ce numai în cer se poate găsi.

Programul a fost de o severitate desăvârșită, compus nu mai din bucăți clasice în miș care lentă, și sfârșitul precum și bisurile au fost asemenea începutului: lente, moderate cântece ce s'ar fi putut execu ta tot atât de bine și într'o biseriecă.

Interpretarea variațiunilor lui Beethoven ne-a încântat pentru finețea ei, dar sonata op. 102, No. 1 de Bochesino ne-a emoționat, mai ales în a dagio simțindu-ne într'adevăr sufletele înălțate spre tot ce este luminos și pur.

Partita și Coralele lui Bach grave și profunde ca simțire au fost ascultate cu reculegere. Cosals le-a cântat su sfin țenie. Arcușul lui scotea sonorități când de vioară, violon cel și contrabas, când de flaut- te cerești.

Excelentul pianist, prof Otto Schulhoff din Viena, a contribuit la succesul maestrului Cosals.

Tehnica lui excelentă, sonoritatea plăcută, muzicalitatea desăvârșită, și găsim că a în lăturat mult monotonia programului, pentru așa zisii amatori de muzică serioasă.

De ne-ar fi dat să auzim mai des artiști mari în genul lui Casals. După ce va păși și maestrul Enescu, pe care-l asemuim virtuozului spaniol vom pași iar în mediocritatea obișnuită a stagiunilor noastre...

LIANA DEȘENI

MARGINALE

FLORENCE L. BARCLAY: Mătinele. Cartea are patru sute șaptezeci și cinci de pagini și începe cu o prefață. O prefață scrisă neobișnuit de sprinten și de limpede, care prinde lectorul dela poarta volumului, cucerindu-l. Prefața aceasta este semnată de chiar soțul autoarei și este, dacă vreți, — o mărturisire... Autorul prefeței destăinuște maniera de lucru a autoarei cărții. Este, firește un lucru interesant de știut și viu. Aceași prefață spovedește și faptul că acest roman a fost scris în opt luni, după ce mai înainte autoarea îl purtase în inimă și gând nu știu câți ani. Nimicurile astea fac însă cetitorul cartea dragă chiar înainte de a o cunoaște. Este, introducerea aceasta, o urare caldă de bun soșit pe care cartea (și-o așterne în fata ochilor invitându-te binevoitor să-i treci pragul... E o umbră de întimitate, de calm, de odihnă care împacă și rezează. Și a-poi, tot prefața, aduce un gând frumos și pur al autoarei, un gând adânc și rar pentru care orice mulțumire este inutilă, deoarece biruințelor adevărate re-

sompsele le sunt zădarnice... Ii transeriu, convins că viața pe care i-o dau eu acum și aici reactualizându-l, nu poate decât să convingă lectorul meu, invitându-l totdeauna la grația lecturii.

Iată-l: „In lume sunt atâtea păcate, încăt nu mai este nevoe de ta lentul și de imaginația unui scriitor ca să sporească numărul lor. Pământul este plin de nenumărate caractere josnice, detracate și morbide, deaceea nu văd motivul pentru care artistul ar mai contribui cu imaginația lui să inventeze și altele și să le introducă în viața oamenilor cari au suflete cu rate, mai ales când astfel de specimene sunt în mod peremp toriu eliminate din viața de toate zilele...”

Cred că în fata acestui gând inusd d. profesor Nicolae Iorga este dator să se descopere... Si cred, mai ales, că după însușirea aceasta superficială a lui, cetitorului îndrăgostit de slovă adevărată și limpede, nu-i mai rămâne în inimă decât un simțur cântec... Acel al lecturii!

N. CREVEDIA: Bureni de dragoste. Roman. Sunt la pagină patruzeci și cinci a romanului și oprindu-mă pentru un răgaz de câteva clipe, pot mărturisii senin aici, că izbândă aceasta nouă a domnului N. Crevedia, este o beție... Căci romanul acesta te prinde, te fură dela prima pagină scuturându-ți peste sufletul captivat de lectură, zărzării unei primăveri ciudate căreia nu îi cunoști nici rădăcinile, nici leacul...

Logodna asta nouă cu biru ința, îmi apropie — pentru a căta onță? — pe scriitorul N. Crevedia, de inimă... Eu îi ofer incul prețului de mele de totdeauna — ca unic dar și unic mulțumire, — și trec mai departe, să jefuesc pojarul cărții până la zarea celei din urmă file...

Cu toată cartea în suflet, voi reveni altfel și mai po larg...

PREZENT întotdeauna în miezul ceasului cultural, domnul Perpessicus acest neobosit îndrăgostit și judecător al cărților, a apărut cu volumul cel al „Mentunimilor critice”, o carte compactă grea de căutare adevăr, pentru care orice cuvânt de cinștire este sîrac și mic... Căci dorului de zăbavă — lirică uneori, — și de popas

migălos lângă florile de hârție ale vitrinei românești din ultimii ani, dorului acesta de înțelegere și justă apreciere al domnului Perpessicus nu i se poate răspunde — firește — decât cu o răzvrătire... Să ne descătusăm — răzvrătindu-ne — din „lumina” efină și falsă în care băjbăim de atâtea timp, să ne scuturăm cenusa de pe gene și să învățăm privirile și gândul să îndrăgească cartea adevărată și singură... O muncă cum cea a domnului Perpessicus, numai așa poate fi răspătită...

Dr. R. RADOVICI: Cum guvernază creerul. O carte strălucă. Străină de vitrina românească. O carte occidentală și rară. O carte de căpătăiu, a cărei absență din biblioteca ori-cărui intelectual român, este un sacrilegiu. Să spun mai înțăi că domnul dr. Radovici — pe care, personal, nu am cunoscut încă — este un veritabil poet al științei. Să mai spun apoi că pe masa mea de lucru eu am așezat această carte alături de cea a lui Axel Munthe („The story of san Michele”) și să mai spun în sfârșit că d. Ocneanu, directorul editurii Alcaalay, merită toate elogiile pentru faptul că a enteizat să editeze într'o țară care din punct de vedere spiri-

tual trăește încă orza vârstă a scutecului, această carte de înălțătinută științifică și — deee oare să ne sflim să spunem adevărului pe nume? — literară...

EMIL ISAC: Poezii. Ne bucură întoarcerea domnului Emil Isac la cântec. Este o bucurie pe care penia noastră — sârbătorește cu tot entuziasmul. Și ne bucură cu atât mai mult cu cât ea dovedește că desi bătrân intrucătva, condeiul poetului dela Cluj este tot adevărat și tot trist...

Cetii „Poeziile” acestea editate frumos de „Adevărul”... Intâlniți în ele vers sincer și apropiat de cer...

DIMITRIE BATOVA a murit... Scriu vestea aceasta nespu de tristă cu o rază de soare târziu așternută peste dolul alb al hârției... Dimitrie Batova a plecat... Când? Unde? Cum? Dece? Nimeni, nici unul din prietenii lui, nimeni, dar absolut nimeni, nu știe. Moartea asta anonimă, palidă, stearsă, nu spune deci nimic... Este o tristețe fără plâns, o tristețemută care doare și frânge... Pentru prietenia lui Dimitrie Batova — plecată acum către nicăieri și nestiută, — vreau însă să scriu aici o rugăciune...

O rugăciune ce să înceapă cu un cântec și să sfârșească cu o vestă, — cu o lacrimă... Căci, oare, orice rugă pentru un cântăret dus nu trebuie să înceapă și să sfârșească așa cum însăși viața lui a fost? Nu este acesta adevărul, singurul adevăr ce ne mai poate mulțumi și încânta acum?

Călătoria aceasta aspră și definitivă a lui Batova, plecarea lui către ceruri mai puțin amare decât cele pămăntene, cântecul acesta de pulbere și depărtări către care vagabondează vâslind umbra lui, lasă doar câteva prieteni sfărâmate în umbră și în urmă... La dolul pe care penia mea îl flutură aici nu participă decât patru-cinci inimi, deși Batova era unul din acei oameni căro-ra lumea întreagă le este soră de bucurie și suferință...

„Și, vedeți, aceasta este singura mărturisire pe care noi o putem ocoli, dacă iubim adevărul. Și această singură mărturisire este un plâns al cărui avânt ingenunche și doare...”

PANAIT ISTRATI: IN LUMEA MEDITERANEI, roman. Cătă viață, căță risipă de viață, include între scoarțe fiecare carte a lui Pănaic Istrati... Uita, inchid acum In lumea Mediteranei și plâng...

Plâng destinul de epopee și prăbușiri al omului acesta care n'a cunoscut în toată trecerea lui prin lumină decât iubirea nefermuriță de aproape... Ce calvar a purtat oare Pănaic Istrati în cartea destinului său, ce calvar sau ce taină l-au îndemnat să-și dorească viața ca pe o golgotă și să poarte pe umeri în răstimpul scurtel sale peregrinări prin lume, crucea dragostei de om?

„Căci doar visul ăsta sfânt și nebun l-a măcinat și l-a doborât pe Istrati...”

Personalitatea complexă și cuprinzătoare a lui Bismarck a găsit în Emil Ludwig un biograf subtil și un apologist de mare talent. Sprijindu-se pe o documentare extrem de bogată, Ludwig a înfățișat pe o documentare extrem de bogată, Ludwig a înfățișat pe Bismarck sub toate aspectele, scoțând la iveală amănunte puțin cunoscute și menite să așeze într'o lumină nouă figura uriașă a „cancelarului de fier”... Toate actele memorabile ale acestui dictator au fost concepute în înfrigurarea pasiunilor lui în sbuciumul luptelor lăuntrice. Cu o magistrală putredure, Emil Ludwig analizează într'un stil nervos, pitoresc și concis, uriașă personalitate a lui Bismarck.

Știri - fapte - evenimente

DE CE ȘI PENTRU CINE A MURIT MIHAIL STELESCU...

O punere la punct în fața Istoriei, a legilor și a oamenilor. Povestea unei biruinți mincinoase. Comandantul legionar Mihail Stelescu. Corneliu Codreanu, Idolul de mucava. Mihail Stelescu și Corneliu Codreanu. „Trădarea” lui Mihail Stelescu.

La 16 Iulie 1936, conducătorul nostru a fost mișelose asasinat pe patul unui spital. Revolta a fost unanimă iar durerea și indignarea noastră nemărginită. Fiindcă respectăm legile și pe cei ce împart în țara aceasta dreptatea, n'am pedepsit și n'am căutat să răsunăm sângele nevinovat ce a curst stigmatizând pe vecie frunțile celor ce-și propagă idelle cu revolverul altora și al celor ce închid ochii cu supremă lășitate și indiferență în fața crimelor celor dintâi. Nu am pedepsit, nu ne-am căutat dreptate singuri, deși am fi putut să o facem, deși ar fi trebuit să o facem.

Dar de atunci până acum suntem provocăți zilnic. Trei dintre noi, oameni ce n'au avut și n'au altă vină decât că au iudei ce poate nu se ioveșe cu ale altora și concepții diferite asupra uzului armelor de foc. Aceștia trei au fost bătuți, răniți, schingiuiți. ceilalți trei trăseser într-o atmosferă de continuă amenințare, de fereală, de grija unei întâlniri pe terenul „concepțiilor politice”, întâlniri ce se soldează în obște cu o cunoștință a meselor Institutului medico-legal ori a sălilor de gardă din spitale.

S'a mers mai departe, am fost și suntem sfidați. Ne-am hotărât să ridicăm mîna și să răspundem. Și vom răspunde, răspi-cat, dur, româneste, așa cum nu știu să o facă alții.

Vom răspunde, agresiunii, a sasinatului, amenințărilor, ca-lomnietii vom răspunde as-vărului ce trebuie scos odată la lumină și care atunci când va porni la vale vor fi destule conștiințe în țara asta care să se îngrozească, care să se teamă de el.

Ceace este mai trist este că alături de noi este provocată însăși autoritatea constituțivă, și lucru curios această autoritate atât de grifului întru primăria și sancționarea unui delict de felul aceluia ce atinge „inaltul prestigiu” al unui sergent de stradă, tace și nu observă nimic, atunci când instituții ce reprezintă încheierea, concretizarea unor idei mari și fundamentale ale existenței statului, sunt atacate.

Precizăm: Întâi: cel zece preveniți trimiși în judecată pentru asasinat cu premeditare, deci cea mai gravă infracțiune prevăzută de codul penal, lovese pe sălile tribunalului pe plutonierul de jandarmi și pe soldații ce formau escorta lor. Este un caz unic în analele judecătorești? Întrebăm care a fost sancțiunea?

Al doilea: Se emite mandat de aducere în contra șefului unei fose grupări politice, dacă vrei împotriva unui simplu particular, spre a răspunde în fața justiției de anumite fapte ce au contingențe cu asasinatul. Cel însărcinat cu îndepărtarea acestor proceduri legale în fața căreia orice român tre-

bue să se supună, sunt erunt bătuți și mandatul rămâne ne-executat deși fusese emis în numele legii și al Majestății Sale!

Intrebăm: sunt exacte faptele de mai sus petrecute astăvară la Carmen Sylva? Dacă sunt exacte, cari au fost sancțiunile?

Trei: O instanță judecătorească superioară în virtutea legii și în fața conștiinței sale dispune eliberarea pe cauțiune a unui delincent de drept comun. E un drept pe care îl conferă în mod suveran legea și pe care nimeni nu are dreptul să-l cenzureze.

Acest delincent de drept comun este stăleț în bătaie în incinta închisoarei Văcărești de cei zece preveniți pentru asasinat cu premeditare.

Este lovit deci tocmăi acolo unde orice act ce ar avea nu-mai umbra unei indiscipline este sever sancționat.

Această agresiune dovedește că un prevenit pentru asasinat își arogă dreptul de a comuta ori cenzura în felul său hotărârile justiției represive, hotărâri pe cari mai cu seamă, repetăm, în materie de eliberare provizorie sunt la suverana apreciere a instanței care le pronunță.

Intrebăm: cari au fost sancțiunile?

Patru: O minoritate a studenției silită de împrejurări comit un act copilăresc și probabil și anume: aleg în comitetul de onoare al studenților creștini pe cei zece asasi-ni, în sânil căroră figurează un șofer de taximetru cu patru clase primare.

Reușese astfel să apară în fața contimporanilor și a posterității drept complot într'un asasinat monstruos și neome-nesc.

Autoritățile puteau împiedeca această manifestare care jignește bunul simț și frizează inconștientia. N'au făcut-o. Cu atât mai rău.

Totuși, nu le facem nici o imputare! Trăim într-o țară liberă, unde fiecare are dreptul să gândească ce vrea, să spună ce găndește, și să scrie ceace spune (sună curios, nu???) câtă vreme nu pune în pericol siguranța statului.

Dar se întâmplă un fapt mai grav.

Ulterior alegerii dela Central studentesc se prezintă în fața închisoarei Văcărești un grup compact care cere să li se permită intrarea în pușcărie pentru a investi solemn pe cei zece investiți deocamdată cu portul pijamalei vârgate, de-a-i investi azi în nouile demni-tăți.

bilet de voie dela magistratul instructor ce anchetează cazul.

In grupul ce se agit afară, nu există însă nimeni care să îmbrace vre-una din calitățile de mai sus și deci cu drept cuvânt directorul închisoarei refuză a le da drumul pe poartă.

Intrebăm: Este exact, că, cu tot refuzul categoric al d-lui director al închisoarei, grație unor intervenții cituate și inexplicabile, peste capul și răspunderea d-lui director s'a pătruns în închisoare, unde timp de un ceas s'a săvârșit o ceremonie ridicolă și lipsită de un sens față de situația și locul unde se petrecea?

Dacă este exact cine a făcut aceste intervențiuni și de ce le-a făcut?

Intrebăm: la cari așteptăm un răspuns ce l-am dori altul decât foarfeca cenzurii.

Revenind la întrebarea ce formează titlul acestui articol și față de apărarea pe care si-au făcut-o cei zece cari au declarat că au asasinat pe Mihail Stelescu fiindcă acesta a trădat, noi ne permitem a întrebă:

Ce a trădat și pe cine a trădat Mihail Stelescu?

Vom căuta să lămurim în „Cruciada Românilor” pe cât ne va fi posibil, având în vedere starea excepțională de lucruri și fapte care domnește în țara noastră, cine a fost Mihail Stelescu, cum a luptat și sfârșitul odios pe care i l'a pregătit fostul său șef pentru care se expusese în gloanțe și închisori în timp ce acesta culegea rodul sacrificiilor și se ascundea la dușmanii mișcării care uicideau în același timp pe camarazii de sub comandă.

Dacă nu putem arăta aici documentele din care reiese clar că Corneliu Zilinski s'a născut politicește ca agent provocator de siguranță și că este un asasin de cea mai lășă speță, promitem însă că într'un timp apropiat pe care nu bănuște acest asasin să dăm pe față dintr'un act de legiti-mă revoltă și onoare toate nenorocitele jonglerii și acte de trădare ordinare care au trimes în mormânt atâtea suflete de oameni nevinovați.

Mihail Stelescu s'a născut la Bruxelles în anul 1906, 10 Iulie unde tatăl său era funcționar la consulatul român. După absolvirea cursului primar, tatăl său se întoarce în România și se stabilește pentru un timp la Galați.

Mihail Stelescu se înscrie la liceul Vasile Alexandri, urmează două clase după care se mută la Constanța cu părinții săi. Aici urmează la Liceul Mirecea cel Bătrân încă două clase de liceu. Ca elev era un element foarte studios, energetic, dar extrem de refractar anumitor măsuri care i se păreau nedrepte cu el și cu colegii săi.

Acest spirit de revoltă și l'a păstrat apoi în toată lupta ce a dus pentru biruința românilor și acest spirit i-a adus moartea atunci când s'a ridicat împotriva aceluia pe care l-a cântat și din care își făceau un mit care se dovedea un mit fals, păgân, trădător și asasin.

Părinții săi se mutară din Constanța, dar Mihail nu mai plecă, ci rămase în Constanța și împreună cu alți colegi ai săi, scoate la 20 Iulie 1923 o gazetă enciclopedică numită „Renălțarea” care apărea bi-lunar și era scoasă la șapilo-graf. Astfel apăru 3 numere din „Renălțarea” sub direcția lui Mihail Stelescu și observația profesorului Constantin-nescu din Constanța.

În anul 1924 Mihail Stelescu revine la Galați și urmează

mai departe studiile la liceul Vasile Alexandri. În acest timp mișcarea profesorului Cuza și gestul lui Corneliu Zilinski care impusese pe un slujitor pus de a păzi ordinea statului, cuprinsese aproape toată țara într'un entuziasm care s'a dovedit mai târziu un val trecător. Elevul Mihail Stelescu cuprins la rândul său de același entuziasm se gândea să formeze o asociație care să cuprindă elevi din școlile secundare până la 19 ani care să formeze pe elev în spiritul românesc și creștin. Cum astfel de asociații au existat și funcționat în toate vremurile de urgie și robie ale neamului nostru sub denumirea de „Frățiele de Cruce”. Mihail Stelescu a hotărât că acest titlu este cel mai nimerit și astfel s'a născut frăția de cruce din Galați.

Din acest moment elevul Stelescu începe lupta pentru formarea caracterului aceluia care va trebui mai târziu să fie un luptător pentru cauza românilor. Sediințele au loc săptămânal și în ele se face educația, morală și culturală, editând două reviste, Frăția de Cruce și Spre Isbândă, organe ale frăției de cruce în care erau rezumate activitatea precum și diferite articole și încercări literare în spirit creștin și românesc.

Activitatea frăției de cruce s'a lărgit creșind în orașul Galați Ateneul cultural St. O. Iosii iar în județ a înflințat biblioteca Dumitru Bolintineanu și au organizat numeroase serbări culturale. Astfel avem în România prima organizație a tineretului român-creștin în timp ce la aceea dată numai două țări din lume erau preocupate de educația și organizarea tineretului: Italia fascistă care crease organizația tineretului sub denumirea de „Balilla” și Rusia Sovietică care de așemeni crease organizația Komsozolului.

Pe când în cele două țări Italia și Rusia aceste organizații erau prevăzute în constituție și organizate de profesori universitari, medici, oțteri, în România au fost organizate de elevul Stelescu Mihai de 18 ani!

Așa s'a manifestat și a organizat M. Stelescu pe cei din jurul său creșind pe cei cari mai târziu aveau să fie adevărații luptători. Ajungem în anul 1927.

Corneliu Zilinski se întoarce în țară din Franța unde se dusesse să urmeze doctoratul în drept dar care nu a reușit după un an și jumătate de locuit în Franța și învețe măcar a vorbi francezește. Întil să spunem că nu a dat nici un examen.

O ceartă familiară între familia Cuza și Zilinski Codreanu hotărăște pe Codreanu să părăsească pe profesorul Cuza (deși jurase că nu-l va trăda nici odată) spunând lumii întregi că se desparte pe chestii de principii!

Corneliu Zilinski Codreanu înflințează atunci organizația „Arhanghelul Mihail”, organizație spirituală inspirată după o lojă masonică franceză cu același nume cu sediul cam pe unde a studiat în Franța, adică la Grenoble.

În acest timp Mihail Stelescu activa intens creșind noi frății de Cruce la Brăila, Tecuci, Putna și Cahul care înflorea și creșeau datorită extraordinareii energii și puterii de muncă a lui Stelescu. Întro duce ca uniformă cămășă verde iar ca stimulente al tineretului și muncii: cântecul. Toate acestea când Stelescu nici nu cunoștea pe Zilinski Codreanu.

Corneliu Zilinski aude de

activitatea și realizările lui Mihail Stelescu și vine la Galați unde cunoaște pe Mihail Stelescu și conștin ca Stelescu împreună cu frățiele de cruce să treacă la Codreanu. Stelescu pleacă la Iași și depune același jurământ pe care îl depusese și Codreanu că: nu voi trăda nici odată mișcarea, nu voi trăda nici odată frățietatea de luptă a camarazilor, nu voi lua nici un ban dela nici un politician român care a guvernat țara, nu voi sta ascuns la dușmanii noștri nici odată. Codreanu a adăugat în nenumărate rânduri: Dacă voi lua un ban de la cineva, canalie va fi acela care nu mă va împușca.

Din acest moment Stelescu devine ajutorul lui Codreanu. În vara anului 1928 Zilinski hotărăște să facă un marș de propagandă în Bucovina. Stelescu sosește de la Galați cu 40 legionari și împreună cu Codreanu pornesc pe jos în Bucovina. Cu ocazia acestui marș Stelescu devine oficial ghidantului lui Codreanu care căpătase numele de Căpitan.

De acum încolo toate dar absolut toate luptele și manifestările legionare sunt animate și conduse de Mihail Stelescu. Astfel este prima manifestație a gărzii de fier la Galați unde se sfințește steagul organizației de Covurlui. În anul 1930 cu ocazia revenirii a M. S. Regelui Carol în țară la 8 Iunie Mihail Stelescu a făcut o grandioasă manifestație de simpatie la Galați. Arestat și făcându-i-se o percheziție acasă s'a găsit fotografia prințului pe care era scris dedesubtu „Carol II”.

În anul 1930 Mihail Stelescu vine student la București și intră bursier la Facultatea de litere și drept. Cu această ocazie este însărcinat să organizeze Bucureștiul pentru Garda de fier fiind inexistent în București. Mihail Stelescu scoate revista „Păreri Studentești” revistă de atitudine naționalistă.

În calitate de student îl găsim la toate manifestările studențimeii vorbind și luptând pentru doleanțele ei.

Activitatea legionară în București este imensă.

A creiat și implantat curentul legionar îndreptându-și lupta spre muncitorime, spre a nu cădea în brațele comunismului. Organizează primul sector, colaborează la „Axa” în ce privește chestiunile muncitorești, îndepărtând muncitorimea de curentele anarhice. În 1931 ia parte la alegerea parțială de la Neamț unde candidează și se alege Corneliu Zilinski. În această luptă dă dovadă de un curaj și creștină nebuună datorită căreia s'a ales Corneliu Zilinski în parlament.

În luna Ianuarie 1932 se începe propaganda pentru locul de deputat din Tutova rămas vacant prin moartea lui Hamangiu, ministru de Justiție. Din partea gărzii de fier candidează Ion Zilinski Codreanu. Se deslanșue o teroare extraordinară împotriva gărzii de fier.

Corneliu Zilinski Codreanu se duce la Tutova și rămâne complet demoralizat și se gândea de a renunța la luptă.

Mihail Stelescu ia treizeci de legionari din București, îi înflăcărează și pornește pe jos din București la Tutova în luna Ianuarie pe un ger extraordinar.

După un marș de 3 săptămâni prin ger și ninsoare ajunge la Tutova. Începe propaganda și dato-

rită numai și numai lui Mihail Stelescu, garda reușește. Pentru toate aceste merite Mihail Stelescu, Garda reușește de însuș Codreanu ca succesor al său într'un caz de moarte. Este citat pe ordin de zi, ca tipul perfect al legionarului și înaintat printre primii la gradul de comandant legionar.

Așa s'a făcut cunoscuta gardă prin închisorile suferite de Codreanu și Stelescu și reușita celor două alegeri.

În alegerile generale din 1932 sub guvernul Vaida, Garda de fier obține cinci mandate în parlament printre care și Mihail Stelescu care este ales deputat de Covurlui primul județ organizat de Stelescu de unde s'au risipit băeții care au înălțat apoi mișcarea.

Astfel Mihail Stelescu ajunge datorită activității, energii și capacității sale ales deputat la vârsta de 25 ani!

În parlament la cuvântul regulat și cu această ocazie dovedește un strălucit talent oratoric și inteligentă vie.

Din acest moment începe să devină un pai în ochii lui Codreanu.

Tot tineretul legionar făcuse din Stelescu idolul lor. Stelescu la inițiativa depunerii unei cruci la mormântul eroului necunoscut peste capul lui Corneliu Zilinski care tuge la Iași. În frunțile la 10.000 de oameni Stelescu depune crucea la mormântul eroului necunoscut. Cu această ocazie Stelescu este rănit și arestat.

Curentul de simpatie pentru Mihail Stelescu creștea extraordinar. Invidia încolțise în sufletul lui Corneliu Zilinski.

Ion Zilinski Codreanu spunea în toate părțile că Stelescu de aceea ia cuvântul în parlament căci vrea să ia șefia Gărzii de fier.

Mihail Stelescu oleră demisia lui Corneliu Zilinski dar i se respinge demisia sub motiv că ce va zice lumea.

Din diurna de 30.000 lei Stelescu primea 6000 lei lunar restul dădea Gărzii.

Corneliu Zilinski începe să-l îndepărteze treptat treptat pe Stelescu care îi devenise pericol prin cinștea și capacitatea sa, trecând anumite atribuții altor persoane inofensive lui Zilinski.

Ajungem în vara anului 1933 dată care însemnă mormântul politic al lui Zilinski Codreanu.

Guvernul Vaida își trăia ultimele luni de guvernare și era lucru știut că va veni Duca, care a spus-o în nenumărate ori că nu va tolera abuzul, se va aplica legea pentru a nu mai exista acei ganstegri politici care servesc ca diversisme politice. Codreanu se înconjoară de elemente noi și dubioase.

De ex. M. Polihroniades grec, V. Vojin francez de meserie artist faimosul Virgil Ionescu tratele lui Barbu Ionescu care după unii s'ar numi Marcu Leibovici și Luca Gheorghiadă. Acești îndivizi au avut o misiune precisă: aceia de a distruge garda de fer și de a aduce pe Corneliu Zilinski în brațele unor anumite interese. Din nenorocire reușesc complot și Zilinski își ia anumite angajamente în schimbul unor promisiuni fantastice. Stelescu se revoltă împotriva intrușilor de ultima oră care veneau să își facă interesele pe spatele celor ce au luptat. Cade guvernul Vaida și urmează guvernul Duca.

(În numărul viitor vom continua lupta de demascare pe bază de documente și acte zdrobitoare).

Cronica studentească

- 10 Decembrie -

Zecce Decembrie 1922, ziua când pentru prima oră tineretul univesitar cere răsplata sângelui vărsat din belșug pe întinsele câmpii ale țării. Se ridicase acest năvalnic tineret contra tuturor nepoștiților ce se grăbeau a secătui micile bogății ale țării cu granite atât de scump plătitte.

An cu an, această zi în care studențimea, elita tineretului, a tineretului ce va fi chemat mâine să conducă destinele acestui neam, trebuia să-și spună cuvântul, a degenerat într'o ocazie de intrinșire politică eufuflată. Și aceasta mai ales de când în fruntea studențimii se află toți nechematiți. Indivizi care oridecăteori ce impune spre rezolvare vre-o necesitate vitală știe să lupte și să o rezolve în mod favorabil numai pentru ei. Ce au făcut conducătorii studențimii de câțiva ani încoace? Nimic! Absolut nimic i n'afară de constituirea cătorva „echipe ale morții” și grevă pentru faptul că cei pregătiți a deveni „eroi naționali” și viitori ministri fuseseră arestați. Din păcate și această a esuat. Ce a făcut Antoniu. Furdul și ceilalți?

Unde este și ce s'a înfăptuit din moflunea votată „in serie” la congresele anuale studențesti? Cum s'a rezolvat problema macedoneană, calul de bătaie al tuturor congreselor și multe altele? Rezultatele? Simplă vorbărie și bătaie de piepturi plus câteva telegrame și focuri de pistol, sunt înfăptuirile acestui mic tineret în-